

SUBOTNA ŠKOLA
www.subotnaskola.org

Saveti
aktuelnosti
zanimljivosti

2. tromesečje
2015.

— II tromesečje —

4. april 2015.

1. HRISTOVIM STOPAMA

»Jer ovo da se misli među vama što je u Hristu Isusu, koji, ako je i bio u obličju Božijemu, nije se otimao da se isporedi s Bogom, nego je ponizio sam Sebe uzevši obličje sluge, postavši kao i drugi ljudi i na oči nađe se kao čovek. Ponizio je sam sebe postavši poslušan do same smrti, a smrti krstove.« (Filibljanima 2,5-8)

Božji Sin... napustio je svoje bogatstvo, i čast, i slavu i odenuo svoje božansko u ljudsko da bi ljudsko moglo da usvoji božansko i postane učesnik u božanskoj prirodi. Nije došao da živi u carskim palatama, da živi bez brige i rada i bude osiguran svim udobnostima za kojima ljudska priroda čezne. Svet nikada nije video svoga Gospoda bogatog. On je u savetima Neba izabrao da stoji u redovima siromaha i potlačenih... da nauči zanat svoga zemaljskog roditelja. Došao je na svet da bude Obnovitelj karaktera i da u sav svoj posao unese savršenstvo koje je želeo da unese u karakter koji je preobražavao svojom božanskom silom.

Nije zapostavljao društveni život svojih sunarodnika. Da bi svi mogli da upoznaju Boga koji je postao telo, On se uključivao u sve društvene klase i bio je nazvan Prijateljem grešnika. Hristos je u Sebi imao neograničeno pravo na sve, ali se predao životu u siromaštvu da bismo se mi mogli obogatiti nebeskim blagom.

Zapovednik u nebeskim dvorovima, zauzeo je najniže mesto na Zemlji. Bogat, ali nas radi je osiromašio...

Za kratko vreme Gospod je dozvolio pripadnicima svoga naroda da postanu Njegovi pristavi da bi mogao da proveri njihov karakter. Oni će u tom vremenu odlučivati o svojoj večnoj sudbini. Ako budu delovali suprotno Božjoj volji, neće moći da pripadaju carskoj porodici...

Dokaz delovanja blagodatni na srce pokazuje se kada činimo dobro svakome, uvek kada imamo priliku da to učinimo. Dokaz naše ljubavi potvrđuje se hristolikim duhom, spremnošću da delimo dobra koja nam je Bog dao, spremnošću da pokažemo samoodricanje i požrtvovanje, pomažući unapređenje Božjeg dela i napaćenog čovečanstva. Nikada ne smemo zaobići cilj koji zahteva našu velikodušnost...

Gospod će upotrebiti sve koji dozvoljavaju da budu upotrebljeni. Međutim, On očekuje službu od srca... Kada se srce preda Bogu, onda će i naši talanti, naša energija, naše imanje, sve što imamo i što jesmo, biti posvećeno Njegovoj službi. (*Review and Herald*, 15. maj 1900)

11. april 2015.

2. RADITI S HRISTOM

*»Jer Bog nije nepravedan da zaboravi delo vaše i trud ljubavi, koju pokazaste u ime Njegovo, posluživši svetima i služeći.«
(Jevrejima 6,10)*

Hristos je izjednačio svoje potrebe s potrebama napaćenog čovečanstva; pošto je i On zanemaren u ličnosti svojih napaćenih, svi naši skupovi, svi naši ugovoreni sastanci, sva mašinerija koja je stavljena u pokret da unapredi Božje delo, neće nam doneti mnogo koiristi...

Svi koji će biti sveti na Nebu moraju prvo da budu sveti na Zemlji. Oni neće slediti varnice koje su sami zapalili, oni neće raditi za slavu, niti izgovarati tašte reči, niti će pružati prst osude ili tlačenja, već će slediti videlo Života, širiće svetlost, utehu, nadu i

hrabrost upravo onima kojima je potrebna pomoć, a neće kritikovati ili ukoravati...

Bogata, jasna svetlost koja je obasjavala naš put, stavila nas je na pogodno mesto i zato moramo iskoristiti svaku priliku da činimo dobro. Hristos je došao iz carskih nebeskih dvorova da traži i spase izgubljene, što treba da bude i naš posao. Revnost koju pokazujemo u tom smeru, pokazaće meru naše ljubavi prema Isusu i drugima, meru naše uspešnosti i misionarskog duha.

Svakom verniku Crkve poveren je posao, i njihovo posvećenje videće se u uspešnosti, nesebičnosti, revnosti, neporočnosti i razumu, kojim obavljaju posao. Delo čovekoljublja i religije ne sme da nazaduje. Napredovanje se očekuje među onima koji su primili veliku svetlost i imaju mnoge prednosti.

Crkva mora da bude Crkva koja radi, ako želi da bude živa Crkva. Ona ne sme da bude zadovoljna time što će zadržati svoje »nasuprot« prema protivničkim silama greha i zablude, ne sme da bude zadovoljna da napreduje usporenim koracima, već treba da nosi Hristov jaram i drži korak s Vođom, zadobijajući usput nove vernike.

Kada zaista postanemo Hristovi, naša srca biće puna krotosti, nežnosti i ljubaznosti, zato što nam je Isus oprostio grehe. Kao poslušna deca prihvaćemo i negovati propise koje nam je On dao i poštovati obrede koje je On uspostavio. Neprekidno ćemo se truditi da steknemo novo znanje o Njemu. (*Review and Herald*, 1. maj 1913)

18. april 2015.

3. ODLUČNO DELOVANJE

»Trgujte, dok se Ja vratim!« (Luka 19,13)

Kao adventistički hrišćani imamo posao koji treba da obavimo, naime, mi treba da svedočimo za Hrista... Ako Gospod treba uskoro da dođe, onda počnimo da delujemo odlučno i sigurno, s dubokom zainteresovanošću da povećamo mogućnosti svojih ustanova da veliko delo obave u što kraće vreme...

Oni koji su se povezali sa svetom treba da čuju Gospodnji poziv. On kaže: »Zato iziđite između njih i odvojte se, govori Gospod, i ne dohvatajte se do nečistote, i Ja ću vas primiti!« (2. Korinćanima 6,17)... Blistavi zraci Sunca pravde treba da vas obasjaju, tako da se možete ulepšati svetošću.

Treba li sada da kažemo da nam nije potrebna opremljenost naših ustanova? Da je vera jedino što nam je potrebno? Istinska vera je radno načelo, i dela će se pojaviti kao dokaz da ta sila deluje u duši. Vi treba da udvostručite svoje napore, da udvostručite svoje radne snage...

Veliko delo treba da bude obavljeno u celom svetu, i neka niko ne vara sebe da zato što je kraj blizu nije potrebno ulagati posebne napore u izgradnju različitih ustanova koje delo zahteva... Svi treba da budu radnici, ali najteži teret odgovornosti počiva na onima koji imaju najveće sposobnosti, najveća sredstva, najveće mogućnosti. Mi ćemo se pravdati verom, ali sudiće nam se po delima.

Kada nas Gospod bude pozvao da odložimo svoje oružje i da više ne ulažemo napore da otvaramo škole, da gradimo ustanove za zbrinjavanje bolesnih, za udomljavanje siročadi i beskućnika, za utehu izmorenih propovednika, onda će biti vreme da sklopimo svoje ruke i prepustimo Gospodu da završi Delo, ali sada imamo priliku da pokažemo svoju revnost za Boga...

Bog osim svega toga, poziva misionare u našoj zemlji. Neka se svaka duša odrekne sebe, neka uzme svoj krst, neka troši manje sredstava za zadovoljavanje svojih želja, da bi mogle da deluju, radne sile u svim našim crkvama. Vera koja obuhvatra manje od toga je vera koja odbacuje hrišćanski karakter. Vera po Jevanđelju je ona čija blagodat i sila imaju božansko poreklo. Pokažimo onda da Hristos stanuje u nama, tako što ćemo prestati da trošimo novac na odeću i nepotrebne stvari, dok je Božje delo onemogućeno zbog nedostatka sredstava, dok ostaju neisplaćeni dugovi za naše molitvene domove i dok je blagajna prazna. »Po rodovima njiho-
vim poznaćete ih!« (Matej 7,16) Zar nećemo slediti primer Onoga koji je nas radi postao siromašan, da bismo se mi Njegovim siromaštvom obogatili? (*General Conference Bulletin*, fourth quarter 1896, pp. 765-768)

25. april 2015.

4. SVETOST U GOSPODU

»Ovo je tvrda beseda, ko je može slušati?« (Jovan 6,60)

Neki takozvani Hristovi sledbenici mogu biti skloni da kažu, kao i učenici u određeno vreme, dok su slušali najozbiljnije istine koje su se čule sa usana božanskog Učitelja: *»Ovo je tvrda beseda, ko je može slušati?«* Mnogi bi mogli pomisliti da im je put predstavljen kao suviše strm. Kada govorimo o samoodricanju i žrtvovanju Hrista radi, oni misle da se previše zadržavamo na tim pitanjima. Vi biste radije slušali da govorimo o nagradama za hrišćanina, zar ne? Mi znamo da će oni koji su verni naslediti sve, ali treba da se postavi i veliko pitanje: *»Ko će se održati u dan Njegovog dolaska? Ko će opstati kada se On bude pojavio?«* Ko će se uračunati među dostojne da primi neizmerno veliku i dragocenu nagradu koja će biti dodeljena pobednicima? Oni koji su učestvovali u Hristovim stradanjima podeliće s Njim i Njegovu slavu!

Bez svetosti, kaže nam Božja reč, niko neće videti Gospoda. Bez neporočnog života nama nije moguće da se osposobimo i pripremimo za boravak među svetim i bezgrešnim anđelima u neporočnom i svetom Nebu. Nikakvog greha tamo ne može biti. Nikakva prljavština ne može proći kroz biserna vrata zlatnog Božjeg grada. A pitanje koje moramo rešiti glasi: hoćemo li se odvratiti od svakog greha i usaglasiti s uslovima koje nam je Bog postavio da bismo mogli biti Njegovi sinovi i Njegove kćeri? On zahteva od nas odvajanje od sveta da bismo mogli postati pripadnici carske porodice.

Mi bez ikakve sumnje verujemo da će Hristos uskoro doći i verujući u to osećamo potrebu da pozivamo ljude i žene da se pripreme za dolazak Sina Čovečijeg... Mi želimo da budemo u tom društvu koje će se pokloniti pred Božjim prestolom, uzvikujući: Dostojno je, dostojno je, dostojno je Jagnje koje se zakla za nas!

Kada svi budemo spremni, kada budemo pobedili sve svoje grehe, odbacili od sebe sva svoja bezakonja, tada ćemo biti spremni da primimo završni čin besmrtnosti.

Nećemo biti sigurni ako čekamo da dođe neko bolje vreme. Ono je sada, danas. Ako iko čuje Njegov glas, neka ne otvrdne svoje srce. Danas treba da prihvatimo poziv milosti. Treba da odbacimo svoju oholost, svoju nerazumnost, svoju taštinu, i da sve svoje srce potpuno predamo Gospodu. Dođimo k Njemu sa svim svojim talantima, sa svim uticajem koji imamo, položimo sve to bez ostatka pred noge Onoga koji je umro na krstu na Golgoti da nas otkupi. (*Review and Herald*, 12. april 1870)

2. maj 2015.

5. ODMOR ZA HRIŠĆANINA

»Hodite k Meni svi koji ste umorni i natovareni, i Ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram Moj na sebe, i naučite se od Mene, jer sam Ja krotak i smeran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojim, jer je jaram Moj blag i breme je Moje lako.« (Matej 11,28-30)

Svet je pun nemira, nevolja i teškoća. To je neprijateljska teritorija i sa svih strana smo okruženi iskušenjima. Isus kaže: *»U svetu ćete imati nevolju, ali ne bojte se, jer Ja nadvladah svet«* i *»mir svoj dajem vam«!* (Jovan 16,33; 14,27)

Naš Spasitelj opisuje svoje zahteve kao jaram, a hrišćanski život kao nošenje tereta. Ipak, upoređujući ga sa surovom sotoninom silom i s teretom koji nam nameće greh, objavljuje: *»Jer je jaram Moj blag i breme je Moje lako!«* Kada se trudimo da živimo hišćanskim životom, da nosimo njegove odgovornosti i obavljamo njegove dužnosti bez Hrista kao Pomoćnika, jaram nas tišti, a breme je nepodnošljivo teško. Međutim, Isus ne želi da to činimo...

Mnogi tvrde da su došli Isusu, iako su još na svojim vlastitim putevima, koji predstavljaju bolan jaram. Sebičnost, lakomstvo, častoljublje, ljubav prema svetu, ili neki drugi omiljeni greh, ruše im mir i radost...

Hrišćanin u svemu što čini treba da se trudi da predstavlja svoga Učitelja, da učini da služba koju vrši Njemu izgleda privlačna. Neka niko svojom istrajnom zovoljom, pričanjem o svojim ne-

voljama i teškoćama, svojim samoodricanjima i žrtvama, ne čini religiju odbojnom...

Neka se vidi da je u tebi Hristova ljubav stalna pobuda; da tvoja religija nije kao odeća koja se oblači i svlači kako okolnosti zahtevaju, već načelo, smireno, stalno, nepromenljivo – koje upravlja celim tvojim životom...

Bez obzira na deo koji ti je dopao u životu, imaj na umu da si u Hristovoj službi, i pokaži zadovoljan, zahvalan duh. Bez obzira na svoj teret i krst, podigni ga u Isusovo ime, nosi ga u Njegovoj snazi...

Ljubav prema Hristu ne može se sakriti, ona će učiniti da se vidi i oseti... Ona će bojažljivoga učiniti smelim, tromoga vrednim, nezalicu mudrim. Ona čini da jezik onoga koji muca postane rečit, budi uspavani intelekt u novi život i živahnost... Mir u Hristu ima više vrednosti od svega blaga na Zemlji. (*Sings of the Times*, 17. decembar 1885)

9. maj 2015.

6. PRIMENA BIBLIJSKE RELIGIJE

»Jer vera čista i bez mane pred Bogom i Ocem jest ova: obilaziti sirote i udovice u njihovim nevoljama, i držati sebe neopoganjena od sveta.« (Jakov 1,27)

Biblijska religija nije odeća koja se po volji može oblačiti i skinuti. To je uticaj koji sve prožima i koji nas čini da budemo strpljivi Hristovi sledbenici koji su se odrekli sebe, koji deluju kao što je On delovao, koji hode kao što je On hodio... Ta religija nas uči da pokazujemo strpljenje i dugo trpljenje, kada se nađemo na mestima na kojima ljudi prema nama postupaju grubo i nepravedno...

Međutim, ukoliko je Božja reč postala trajno načelo u našem životu, sve sa čime ćemo imati posla, svaka reč, svako neznatno delo, pokazivaće da smo se predali Isusu Hristu, da su čak i naše misli dovedene u pokornost Njemu. Ako Božja reč bude primljena u srce, ona će isprazniti dušu od samodovoljnosti, od oslanjanja na sebe. Naš život postaće sila na dobro, jer će Sveti Duh ispu-

njavati naše misli onim što je Božje. Hristova religija biće primenjena na delu, jer će naša volja biti u savršenom skladu sa Božjom voljom...

»Pregledajte Pisma!« (Jovan 5,39) Nijedna druga knjiga neće vam dati tako čiste, uzvišene, oplemenjujuće misli; ni iz jedne druge knjige nećete steći tako duboko religijsko iskustvo. Kada posvetite vreme samoispitivanju, poniznoj molitvi, ozbiljnom istraživanju Božje reči, Sveti Duh će vam biti blizu da usadi istinu u vaše srce...

Biblija i samo Biblija treba da postane pravilo naše vere. Ona je list sa drveta života, jedući je, primajući je u svoje misli, postaćemo jaki da ispunimo Božju volju...

Ukoliko ne budemo primili Hristovu religiju hraneći se Božjom rečju, nećemo dobiti pravo da uđemo u Božji grad. Hraneći se zemaljskom hranom, oblikujući svoj ukus da voli ono što je svetovno... nećemo moći da cenimo čisto, nebesko strujanje koje kruži Nebom...

Isus kaže: »Jer bez Mene ne možete činiti ništa!« Živeći u Hristu, pripadajući Hristu, dobijajući Hristovu podršku, crpeći hranu od Hrista, mi donosimo rod po uzoru na Hrista. Mi živimo i krećemo se u Njemu, mi smo jedno s Njim i jedno s Ocem. Hristovo ime slavi se u vernom Božjem detetu. To je biblijska religija. (*Review and Herald*, 4. maj 1897)

16. maj 2015.

7. MOLITVA: KANAL BLAGOSLOVA

Putem molitve i mi otvaramo svoje srce za sve što Isus ima za nas. Otvaramo svoju dušu pred Njim da bismo primili puninu Njegove sile. „Molitva je otvaranje srca Bogu kao Prijatelju. To nije potrebno zato da bismo Bogu otkrili šta smo, već da bismo postali sposobni da Ga primimo. Molitva ne spušta Boga k nama, već nas uzdiže Njemu.“ (*Put Hristu*, str.73; izdanje 2008.) U svim zdravim međusobnim odnosima postoji želja za razgovorom s osobom koja nam je draga. Molitva otvara naše srce da raz-

govara s Bogom kao što bismo razgovarali s bliskim prijateljem ili drugom. Gornja soba bila je mesto razgovora s Bogom, mesto na kome su se učenici molili pojedinačno i sjedinjeni u zajedničkoj molitvi. Oni su se »okupljali, takođe, da u ime Isusovo iznesu svoje molbe Ocu. Znali su da imaju Predstavnik na Nebu, Zastupnika kod Božjeg prestola. Puni svečanog strahopoštovanja klečali su na molitvi ponavljajući obećanje: *'Zaista, zaista vam kažem da što god zaištete u Oca u ime Moje, daće vam. Do sada ne iskaste ništa u ime Moje, ištite i primićete, da radost vaša bude ispunjena.'* (Jovan 16,23.24) Sve više i više, pružali su ruke vere, podržane moćnim dokazom: *'Hristos Isus, koji umre, pa još i vaskrse, koji je s desne strane Bogu i moli se za nas.'*« (Rimljanima 8,34; *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 24)

I mi imamo Predstavnik na Nebu koji nas poziva da Njemu iznesemo svoje terete. Mi imamo Prijatelja kod Božjeg prestola koji zahteva od nas da mu objavimo čežnje našega srca. I mi se možemo uhvatiti za Njegova obećanja. I mi možemo da pružimo svoju ruku sve više i više. I mi možemo da zatražimo od Njega da na nas izlije najdragoceniji nebeski dar, svoga Svetoga Duha. On nas poziva da se približimo prestolu i da se uhvatimo za ta dragocena obećanja.

Molitva je moćno oružje za pobeđu nad neprijateljem, u velikoj borbi između dobra i zla. Jedno od najosnovnijih načela u Božjem svemiru je načelo slobode u odlučivanju i biranju. Bog ne želi da našu volju izlaže pritisku. On nas nikada neće smišljeno navoditi da Mu služimo. Iako svakoga dana deluje u našem životu, utičući svojim duhom na nas da donosimo pravilne odluke, Njegovo pojavljivanje u našem životu je ograničeno našim odlukama. Kada u molitvi klečimo pred Njim, On poštuje naš poziv da se potpunije pojavi u našem životu. Njegov Duh utiče na nas i osvedočava nas pre naše molitve, ali Njegov Duh nas nikada neće ispuniti i ojačati sve dok Mu se ne budemo molili.

Uz molitvu čitajte tekstove iz Biblije i spisa Duha proroštva, koji su nam na raspolaganju. Uzmite ih kao da su vama upućeni. Iznesite ova božanska obećanja Gospodu, verujući da će On ispuniti reč koju je izrekao.

23. maj 2015.

8. ŠTA ZNAČI BITI UČENIK?

Budući da je izvršenje velikog naloga razlog postojanja Crkve i budući da ovaj nalog nalaže Crkvi da od drugih načini učenike, bitno je da imamo jasno, biblijsko razumijevanje pojma učenik. Naša reč učenik prevod je grčke reči mathetes. Nastala je u Grčkoj u kojoj je učenik sledio učitelja u naporu da stekne praktično i teoretsko znanje. U Novom zavetu upotrebljena je da pokaže potpunu povezanost učenika sa nekom osobom. Biti učenik u smislu novozavetne upotrebe ove reči znači živeti u vezi sa onim ko vas uči. U toj zajednici učenik stalno sve više uči o toj osobi, dok istovremeno živi pokoravajući joj se. Ova reč ne podrazumeva naglu promenu, već spori proces kojim neko postaje učenik.

Obratimo pažnju na Isusove izjave kojom On sam objašnjava šta znači biti učenik. On ovde raspravlja o početnom stvaranju učenika, preko potrebnom pre krštenja, a ne o nastavku stvaranja učenika posle krštenja.

Prvi tekst koji govori o tome šta znači biti Isusov učenik nalazimo u Jevanđelju po Mateju 10,24.25:

“Nema učenika nad učitelja svojega, ni sluge nad gospodara svojega. Dosta je učeniku da bude kao učitelj njegov i služi kao gospodar njegov. Kad su domaćina nazvali Velzevulom, a kamoli domaće njegove?”

Ovaj odlomak pokazuje da onaj ko postane učenik uspostavlja odnos u kom uči od Učitelja. Učenik je onaj ko je spreman da uči – dakle, poučljiv je. Ovaj poučljiv duh veoma je važan uslov za onog ko treba da se krsti kao Isusov učenik. Ovaj odlomak takođe pokazuje da onaj ko postane Isusov učenik može očekivati da se sa njim postupa kao sa Isusom – s nerazumevanjem i da bude progonjen. Zbog toga u evanđeoskom procesu stvaranja učenika treba pomoći osobi da postigne toliko zrelu veru da se može odupreti progonstvu i rujanju

Drugi važan odlomak o tome kako Isus objašnjava stvaranje učenika nalazimo u Jevanđelju po Luki 14,26.27.33:

“Ako ko dođe k Meni, a ne mrzi na svojega oca, i na mater, i na ženu, i na djecu, i na braću, i na sestre i na samu dušu svoju, ne može biti Moj učenik. I ko ne nosi krsta svojega i za Mnom ne ide, ne može biti Moj učenik... Tako, dakle, svaki od vas koji se ne odreče svega što ima ne može biti Moj učenik.”

U ovom odlomku čitamo da je veliko mnoštvo sledilo Isusa (stih 25). Ako je Isus verovao u masovno pristupanje neobraćenih ljudi veri, onda su Njegove reči upućene mnoštvu bile vrlo neprikladne i obeshrabrujuće. Postoji cena koju plaćamo zato što sledimo Isusa. Isus ne želi polovične sledbenike, već pojedince koji su se potpuno odlučili za Njega. Oni koji odluče da postanu Njegovi učenici moraju da budu spremni da ostave sve, uključujući dom, porodicu, rodbinu, bogatstvo i položaj, da bi mogli da Ga slede.

Treći odlomak koji govori o tome što znači biti Isusov učenik, nalazimo u Jevanđelju po Jovanu 8,31.32:

“Tada Isus govoraše onijem Jevrejima koji Mu vjerovalaše: ako vi ostanete na Mojoj bjesedi, zaista ćete biti učenici Moji, i poznaćete istinu, a istina će vas izbaviti.”

Biti učenik znači stalno se držati Njegove nauke. Isus je obećao da će posledica stalnog prihvatanja Njegove nauke biti poznavanje istine. Jovan kasnije zapisuje da je Isus izjavio kako je On Istina (Jovan 14,6). Prema tome, onaj ko želi da bude Isusov učenik, mora stvarno da poznaje Isusa kao konačnu Istinu u životu. Da bismo to u evanđeoskom radu postigli, obraćenika treba upoznati sa osnovnim Isusovim poukama pre nego što postane učenik.

Sledeći tekst o učeništvu vrlo je kratak. Nalazimo ga u Jovanu 13,34.35:

“Novu vam zapovijest dajem da ljubite jedan drugoga, kao što Ja vas ljubih, da se i vi ljubite među sobom. Po tom će svi poznati da ste Moji učenici ako uzimate ljubav među sobom.”

Ljubav je apsolutni, nepogrešivi ispit da li je neko učenik.

Poslednji tekst u kome Isus govori o stvaranju učenika nalazi se u Jevanđelju po Jovanu 15,8:

“Tijem će se Otac Moj proslaviti, da rod mnogi rodite; i bićete Moji učenici.”

Izgleda da je ceo kontekst ovog odlomka usredsređen na razumevanje zadatka. Hrišćanin koji ne stvara druge učenike, u stvari i nije učenik. Prema tome, nemoguće je biti Isusov sledbenik, a ne govoriti o Njemu drugima. Učenici moraju ne samo da govore, već i da stvaraju učenike; u suprotnom se ne mogu smatrati učenicima. Isusovi učenici pozivaju druge da postanu doživotni učenici. Isus želi da rodimo mnogi rod.

30. maj 2015.

9. VELIKI NALOG I OSNIVANJE NOVIH CRKAVA

Isus je zapovedio da Njegovi sledbenici učine učenicima svaki *ethnos*. Ova reč ima mnogo šire značenje od izraza "sve narode". Braun definiše *ethnos* ovako:

»Ethnos, izveden iz reči *ethos*, običaj, navika, označava grupu koja ima zajedničke običaje, klan; dakle, mnoštvo, društvo, narod. Ova reč upotrebljavala se u prezirnom smislu za narod.«

Prema tome, veliki nalog zahteva da stvaramo učenike iz svake podgrupe naroda na Zemlji, pogotovo među običnim ljudima. Jedna crkva u nekoj zemlji ili gradu neće dospeti do svih grupa. Zato će crkva verna velikom nalogu osnivati nove crkve među svim etničkim grupama dok Isus ne dođe. Stare crkve se suše i umiru. Nove crkve su sveže i žive. Ako smo kao verska zajednica ozbiljno rešili da ispunimo veliki nalog, moramo ozbiljno da radimo na osnivanju novih crkava. Bob Logan, poznati stručnjak za osnivanje crkava, kaže:

»Iznad svega stoji činjenica da veliki nalog nećemo nikada ispuniti ako ne umnožavamo crkve.«

U stvari, osnivanje novih crkava cilj je svakog misionarskog plana. Cilj svake crkve trebalo bi da bude osnivanje nove crkve. Fantastični rast u skladu sa velikim nalogom moguć je samo tada kada se u Crkvi ponovo bude dalo prvenstvo osnivanju crkava, i kad se među novim grupama ljudi budu stalno osnivale nove crkve. Međutim, one ne smeju da budu osnivane prema sadašnjem

modelu zavisnosti od pastora, jer bi to izazvalo strahovit metež u imanju I dobrima Hrišćanske adventističke crkve. Potreban je potpuno novi način osnivanja crkava – utemeljen na Velikom na-logu prema kome će ljudi postajati učenici koji mogu da opstanu bez pastora koji bi trebalo da ih neguje. Bob Logan govori o rastu koji treba očekivati od aktivnog planiranja osnivanja crkava:

»Uzmite, na primer, jabukovo stablo. Normalno je da smatra-mo kako će plod jabukovog stabla postati jabuka, ali je to samo deo celokupne slike. Jabuka je samo ambalaža semena koje tre-ba da proizvede krajni plod – više jabukovih stabala. Hristovo delo je slično jabukovom stablu – proizvodi pojedine učenike i više zajednica.«

Često smo u evanđeoskom radu prvenstveno zainteresovani za žetvu pojedinačnih učenika. Umesto toga, prema Loganu, tre-ba da svakog potencijalnog učenika smatramo semenom koje će se razviti u mnogo drugih učenika. Svaki novi obraćenik treba, u stvari, da postane jezgro cele nove zajednice. Ono što predlažemo je napuštanje kratkovide usmerenosti u našem sadašnjem evan-đeoskom radu i shvatanje da treba da se usmerimo na stvaranje učenika koji će se sami širiti. Svaki novi učenik nosi snagu za sto-tine novih učenika.

6. jun 2015.

10. BOŽJI BLAGOSLOVI I NAŠA ODGOVORNOST

»Vratite se k Meni i Ja u se vratiti k vama, veli Gospod nad vojskama.« (Malahija 3,7)

Sotona neprestano iznosi grehe i rđava dela onih koji sebe smatraju Božjom decom i ruga se Božjim anđelima zbog njihovih mana. Šta će dovesti Gospodnji narod na pravo mesto pred Njim? Gospod odgovara na to pitanje preko proroka Malahije, govoreći: »Vratite se k Meni i Ja ću se vratiti k vama, veli Gospod nad vojska-ma.« Kada budemo tražili Gospoda svim svojim srcem, mi ćemo Ga i naći!

Danilo je naumio u svom srcu da ostane veran nebeskome Bogu. Odlučio je da ne jede hranu koju car jede, niti da pije vino koje car pije; a njegova tri druga odlučili su da ne osramote Boga time što će se pokloniti zlatnom liku koji je car Navuhodonosor postavio u polju Duri. Kada odlučimo da služimo Bogu opredeljenjem koje je slično rešenosti ovih vernih Božjih slugu, Gospod će preuzeti naš deo i osposobiti nas da se oslonimo na Njegovu snagu.

Anđeli duboko iznenađeni prate nezahvalnost onih za koje je Bog učinio tako mnogo neprestanim izlivanjem svojih darova i potpore. Ljudi zaboravljaju Božje zahteve i popuštaju sebičnosti i svetovnosti...

Bog ne može da nas blagoslovi zemljom i stokom ako ne upotrebljavamo Njegove blagoslove na Njegovu slavu. On ne može da poveri svoje blago onima koji ga pogrešno upotrebljavaju. Gospod je najjednostavnijim jezikom rekao svojoj deci šta zahteva od njih. Oni treba da daju desetak od svega što imaju i od onoga čime ih je blagoslovio donose darove. Njegovi blagoslovi i darovi bili su obilni i načelni. On je slao svoju kišu i sunčevu svetlost i činio da vegetacija buja. On je određivao godišnja doba; vreme za sejanje i prikupljanje žetve izmenjivalo se po redu; neizmerna Božja dobrotu poziva zato na nešto bolje od nezahvalnosti i zaboravnosti koju mnogi pokazuju.

Zar se nećemo vratiti Bogu i zahvalna srca doneti Mu svoje desetke i priloge? Gospod je učinio da dužnost postane tako jasna da ćemo, ako zanemarimo da ispunimo Njegove zahteve, ostati bez izgovora. Gospod je predao svoja dobra u ruke svojih slugu da oni s njima upravljaju pravično, tako da se Jevanđelje može propovedati po celom svetu. Sistem i uputstva za širenje Njegove istine u svetu nisu prepušteni slučaju. (*Sings of the Times*, 13. januar 1890)

13. jun 2015.

11. UGODNE MISLI

*»Pevaću Gospodu za života svojega, hvaliću Boga svojega dok sam god. Neka Mu bude mila beseda moja, veseliću se u Gospodu!«
(Psalam 104,33.34)*

Ukoliko se um oblikuje prema onome sa čime se najčešće susreće, onda će nas težnja da mislimo na Isusa, da govorimo o Njemu, osposobiti da postanemo slični Njemu po duhu i karakteru. Onda ćemo odražavati Njegov lik u onome što je veliko, neporočno i duhovno. Onda ćemo imati Hristov um i On će nas slati u svet kao svoje duhovne predstavnike...

Sunce koje sija na nebu obasjava svojim blistavim zracima sve životne puteve i staze. Ono ima dovoljno svetlosti za hiljade svetova sličnih našem. Isto je tako i sa Suncem pravde. Njegovi blistavi zraci obnovljenja i radosti su i više nego dovoljni da spasu naš mali svet, oni su uspešni u uspostavljanju sigurnosti u svakom stvorenom svetu...

Rast u poznavanju Hristovog karaktera posvećuje dušu. Prepoznati i prihvatiti slavno delo pomirenja preobražava sve koji razmišljaju o planu spasenja. Gledajući Hrista, oni se menjaju u isto obličje, iz slave u slavu, kao od Gospodnjega Duha. Posmatranjem Hrista nastaje proces koji nas osposobljava i oplemenjuje da stvarno postanemo hrišćani...

Koja vrsta vere pobeđuje svet? To je ona vera koja prihvata Hrista kao našeg Spasitelja – ona vera, koja se, shvatajući svoju bespomoćnost, svoju krajnju nemoć da spase samu sebe, hvata za Pomoćnika, koji je moćan da nas spase kao naša jedina Nada! To je vera koja se neće obeshrabriti, koja čuje Hristov glas kako govori: *»Radujte se! Ja sam nadvladao svet i Moja božanska snaga vam je na raspolaganju!«* To je vera koja Ga čuje kako govori: *»I evo Ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka!«* (Matej 28,20)

Svaka duša mora da shvati da je Hristos naš Spasitelj; i onda će se ljubav, i revnost, i čvrstina pokazati u našem hrišćanskom životu...

Hrista nikada ne smemo izgubiti iz svojih misli... On rasteruje sve naše sumnje, On je suština svih naših nada! Kako je dragocena misao da možemo postati učesnici u božanskoj prirodi, u kojoj možemo pobediti kao što je Hristos pobedio... On je melodija naših pesama, senka velike stene u umornoj zemlji. On je živa voda žednoj duši. On je naše utočište u oluji. On je naša pravda, naše posvećenje, naše otkupljenje. (*Review and Herald*, 26. avgust 1890)

20. jun 2015.

12. POJEDINAČNA ODGOVORNOST

»Ali čovek da ispituje sebe!« (1. Korinćanima 11,28)

Ovaj svet je pripremna škola, a veliki cilj života treba da bude priprema za slavne stanove, koje je Isus otišao da pripremi. Imajmo na umu da je ovo delo pripreme pojedinačno delo. Mi se ne spasavamo u grupama. Neporočnost i odanost jednoga ne može nadoknaditi nedostatak tih osobina u životu drugoga. Svaku slučaj mora da podnese pojedinačno proveravanje. Svako od nas mora se ispitati i pronaći da je bez mane ili mrštine ili takvoga čega.

Mi živimo u velikom stvarnom danu pomirenja. Isus je sada u nebeskom Svetilištu i obavlja službu pomirenja za grehe svoga naroda, a sud nad pravednima obavlja se već skoro četrdeset godina (pisano u maju mesecu 1884. godine). Kada će se slučajevi živih naći pred sudom mi ne znamo; ipak, znamo da živimo u vreme završnih prizora istorije ove Zemlje ili, da slobodno kažemo, na samim granicama večnoga sveta. Važno je da se svako od nas upita: Da li postoje neki nedostaci u mom karakteru, i da li sam toliko zaslepljen nedostacima, običajima i mišljenjima sveta da mi greh ne izgleda tako duboko uvredljiv za Boga kao što je on to stvarno? Sada nije vreme da dozvolimo svojim mislima da budu zaokupljene onim što je na Zemlji da samo povremeno mislimo o Bogu i da se samo površno pripremamo za Zemlju prema kojoj putujemo.

Na simbolički Dan pomirenja od svih ljudi je traženo da svoju dušu muče pred Gospodom. Nije bilo potrebno da muče duše

drugih, već se taj događaj razvijao između Boga i pojedinca. Isto takvo delo samoispitivanja i poniznosti zahteva se sada od svako-
ga od nas... Dragoceni, zlatni trenuci koje treba provoditi u traže-
nju unutrašnjeg ukrašavanja krotkim i smernim duhom uzaludno
prolaze u pokušajima ukrašavanja odećom i drugim bezvrednim,
nebitnim sitnicama...

Mi živimo u važnom vremenu, izrazito bogatom zbivanjima.
Mi smo skoro stigli u svoju kuću. Uskoro će nam se mnogi sta-
novi, koje je naš Spasitelj otišao da pripremi, ukazati na vidiku...
Sada u našem srcu već treba da se širi neizreciva radost i neiska-
zani mir pun slave, jer ćemo uskoro, prilikom Hristovog dolaska,
nagradu koja nas čeka na kraju hrišćanske trke dobiti u ruke i
imaćemo priliku da u njoj uživamo u svim beskrajnim vekovima
večnosti. (*Signs of the Times*, 29. maj 1884)

27. jun 2015.

13. SARADNICI CRKVE NA NEBU

*»Gledajući na Načelnika vijere i Svršitelja Isusa, koji umjesto
određene Sebi radosti pretrplje krst, ne mareći za sramotu, i sjede s
desne strane prijestola Božijega.« (Jevrejima 12,2)*

Danas, isto kao i u prošlosti, celo Nebo prati kako se Crkva razvija
u pravoj nauci o spasenju. Hristos je otkupio Crkvu svojom krvlju
i On čezne da je odene spasenjem. On je nju učinio čuvarem svete
istine, i zato želi da ona učestvuje u Njegovoj slavi. Meditim, da bi Cr-
kva mogla da postane vaspitna snaga u svetu, ona mora da sarađuje
sa Crkvom na Nebu. Njeni vernici moraju da predstavljaju Hrista.
Njihova srca moraju da budu otvorena da prime svaki zrak svetlosti,
koji Bog nađe za dobro da pošalje. I dok budu primali tu svetlost, biće
osposobljavani da primaju i predaju sve više i više zrakova sa Sunca
pravde.

Postoji potreba za višom duhovnosti u Crkvi. Postoji potreba za
čišćenjem srca. Bog poziva svoj narod da zauzme mesto na koje ga
dužnost zove. On ga poziva da se očisti od onoga što je bilo pokazano
kao prokletstvo za Crkvu – naime, da se uzdižu oni koji su postav-
ljeni na poverljiva mesta. Treba obaviti ozbiljno delo. Ljudi i žene na

svojim kolenima treba da u veri traže Boga i da onda krenu napred da progovore Reč u sili koju su dobili odozgo. Takvi vernici izlaze pred narod neposredno iz prijemne dvorane Najvišega i njihove reči i dela unapređuju duhovnost. Kada se nađu suočeni s pogrešnim načelima, čvrsto stavljaju svoja stopala na temelj poznatih reči: »Stoji napisano!«... (Matej 4,7)

Savremenoj Crkvi potrebni su radnici koji će, slično Enohu, hodati s Bogom, otkrivajući Hrista svetu. Vernicima Crkve neophodno je da se uzdignu na viši nivo... Naši pogledi na Sunce pravde su zatamnjeni sebičnošću. Hrista iznova razapinju mnogi koji popuštajući svojim sklonostima dozvoljavaju sotoni da zadobije vlast nad njima. Crkvi su potrebni odani ljudi i žene da odnesu svetu poruku o spasenju, da ukažu na Jagnje Božje – radnici koji, svojim delima pravednosti i svojim neporočnim, istinitim rečima mogu da uzdignu one oko sebe iz ponora pokvarenosti.

Sa sažaljenjem i saučešćem, sa nežnom čežnjom i ljubavlju, Gospod posmatra svoj narod koji prolazi kroz iskušenja i probe... Božja je namera da svi budu okušani i oprobani da bi mogao da vidi da li su verni ili neverni zakonima koji upravljaju nebeskim carstvom. Bog će sve do kraja, dozvoljavati sotoni da se pokazuje kao lažov, kao opadač i kao ubica. Na taj način konačna pobeda Njegovog naroda biće mnogo izrazitija, slavnija, mnogo potpunija i savršenija. (*Review and Herald*, 4. decembar 1900)

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za subotnu školu pri Glavnom odboru
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2014.
Za internu upotrebu

adventistička misija 60°

DVD Adventistička misija donosi vam svakog tromesečja nove vesti iz misije. Upoznajte nove ljude i njihova životna iskustva. Saznajte kako su vaši darovi uticali na razvoj Božjeg dela širom sveta.

nova **ISKUSTVA** svakog
ista **MISIJA** tromesečja

Preuzmite
Power Point prezentacije sa
fotografijama osoba čija su
životna iskustva predstavljena u
Vestima iz sveta.

www.subotnaskola.org

HRIŠĆANSKA
ADVENTISTIČKA CRKVA